

KOCSIS FRANCISKO

Ajunge începutul

Dă-mi doar taina de-nceput,
licărul ca ochiul de șarpe,
misterul din care s-au născut
și sunetele moi de harpe;

ajunge doar vag întretesut
cuvântul rostit cu gândul,
mi-ajunge dacă-i desfăcut
nodul care-ncepe rândul;

mi-ajunge de-i află harul
de la care-și trage vlagă,
cum ajunge să guști paharul
cu vin vârtos de Malaga.

Amurg cu colb răscolit

O umbră imensă rețază
ca un paloș bont lumina –
stă noaptea să cadă;

strigoi de pulberi aurii
se joacă-n asfințit –
drum de colburi răscolit

de-o fata morgana distrată,
nu lasă nici părelnică urmă,
doar trece, se duce grăbită

să se piardă-n duiumul
de răsfrângeri strălucite
din care s-a desprins o clipă.

Cartea de povești

Să te rețin într-o vârstă
de aduceri-aminte
ar fi o brutală înrobire, copile,
în inima mea crești și tu
cum crește lumina
între filele deschise;

ca pe un copil
duc în brațe cartea
cu sute de pagini,
duc în brațe cartea
de povești;

și te duc și pe tine, copile,
te însoțesc până înveți
să le citești.

Descânt

Zare lină,
vălurită,
peste tine trece-mă,
drumul lumii sece-mă;

șes întins,
necuprins,
peste tine trece-mă,
către mare duce-mă;

mare lină,
liniștită,
peste tine trece-mă,
a ta sare frece-mă;

moarte lină,
necernită,
peste tine trece-mă
din lume petrece-mă.

În roșul zbicit

În roșul amurgului zbicit,
sufletul zgribulit tresare,
plin de misticul său foșnet
ca spuma valului de sare;

un tremur ca de trestii verzi
se face ecou la fiori
în lăuntrul brusc scăpărat
de temuții mei prezicători,

atlanți de taine obosiți,
suind prin orice zi pieptiș
chiar pe unde Dumnezeu
e cel mai ascuțit tăiș.

Pastel vesperal

În pragul serii, la margini de prislop,
vântul asprea luciul frunzelor de plop;

lucra cu migală de-artizan ceresc
la detaliul acesta trecător, lumesc,

pe care-l admiram eu și-un corb cu dolman
oprit singuratic pe un vechi morman

de resturi omenești, cărămizi, moloz,
din care creșteau fire subțiri de rogoz...

și-n zare, lucioase oglinzi de cositor:
slobozenia de deltă a apelor.

Podul de gheață

Nimic nu trece podul dintre maluri;
cum stăm pe cele două prunduri joase,
apa dintre noi, cu luciri solzoase,
e și-n iarna asta prinsă-n cristaluri

de gerul sticlos; în clești translucide
se zbate și sufletul înzăpezit,
nu îndrăznim, ca alte dăți, repezit,

să trecem puntea care ne-ar ucide;

ca o nimfă ce gura și-o deschide
și suflă printre buzele livide
aburi cu mii de ace de gheață,

viscolul, ca șoimul cu orbeață,
izbește tăcerea malurilor reci –
nu pot nici eu, nici tu n-ai cum să treci...

Suflet slobod

fără păcat, fără vină,
fugi pe vânt, fugi pe lumină,

suflet slobod, rupt din tină,
fugi pe vânt, fugi pe lumină,

fugi pe uscat, fugi pe ape,
de dorințele satrape,

fugi cu spor și nu te-abate
de la calea cu agate

care duce la liman –
fii liber, fără suliman

de ipocrizii omenești,
doar esența care ești.